

L'ENTREVISTA DIUMENGE

Pere Rusiñol Costa

Periodista, soci i fundador de les revistes Alternativas Económicas i Mongolia. Per a aquest periodista de raça, l'autèntica crisi del periodisme va arribar quan, davant el deute descomunal de les grans capçaleres, els bancs van començar a controlar-ne l'edició

«Com a periodista ara tinc més llibertat que mai»

Abel Gallardo Soto
BARCELONA

■ Al diari El País, firmava reportatges de política i de l'actualitat d'altres països a la secció d'Internacional, sobretot del continent africà i dels Balcans. Va ser director en cap del rotatiu del grup Prisa i posteriorment adjunt al director del diari Público, quan s'editava en paper. Però Pere Rusiñol -Artés, 1972- opina que les grans capçaleres van perdre la independència periodística quan, arran de la crisi del 2008, els principals bancs van agafar el control de les principals redaccions de l'Estat. Els autèntics amos del periodisme. Per aquest motiu, Rusiñol se'n va desdir i va apostar, amb altres companys d'aventures, per revistes en què els propietaris són els mateixos redactors. Actualment és soci i responsable d'Alternativas Económicas i Mongolia.

📌 **Aquesta mateixa setmana, El Tribunal Suprem ha confirmat la sentència que obliga la revista satírica Mongolia a pagar 40.000 euros a l'extorero José Ortega Cano per un fotomuntatge satíric. Què suposa per a l'empresa editora haver de pagar aquesta quantitat?**

📌 Hem de pagar més perquè s'han d'abonar les costes del procés judicial, i calculem que són uns 60.000 euros. També s'hi ha de sumar el que ens hem gastat en advocats. És una manera de silenciar veus descontrolades sense dir que s'està prohibint publicar. És una situació amb poc escrúpol democràtic, i et poden retirar de la circulació amb una multa desproporcionada. No tenim ni un ral, però hem obert una campanya de micromecenatge, i creiem que ens en sortirem gràcies al suport d'una pila de gent que vol que existim i estan disposats a pagar per aconseguir-ho.

📌 **Els jutges persegueixen l'humor?**

📌 Ortega Cano és un personatge públic que viu de les revistes del cor i, segons la sentència, li hauríem de demanar permís per ser satiritzat, cosa que faria impossible fer sátira a Espanya. La desproporció entre la pena i la falta és tan gran que només ho podem interpretar com un intent, sense que es noti, de treure'ns de la circulació. Però és molt difícil perquè ens va la marxa. Recorrerem al Constitucional i després anirem a Europa.

📌 **Va passar pel diari Avui i El Periódico,**

ELS 4 CANTONS

► **Tothom té el que es mereix?**

No.

► **Millor qualitat i pitjor defecte.**

La tossuderia és la qualitat i el defecte a la vegada.

► **Quina part del seu cos li agrada menys?**

Estic bé amb el meu cos.

► **Quant és un bon sou?**

Ha de ser superior als 3.000 euros.

► **Quin llibre li hauria agradat escriure?**

Sapiens, de Yuval Harari.

► **Una obra d'art.**

Aidez l'Espanne, de Joan Miró.

► **En què és expert?**

En periodisme.

► **Déu existeix?**

No hi crec.

► **Què s'hauria d'inventar?**

Menjar gratuït.

► **Quin personatge històric o de ficció convidaria a sopar?**

Joan Garcia i Oliver, anarcosindicalista català.

► **Un mite ertòtic.**

Maribel Verdú.

► **Acabi la frase. La vida és...**

Un viatge fascinant.

► **La gent de natural és bona, dolenta o regular?**

Hi ha de tot, però en general és bona.

► **Tres ingredients d'un paradís.**

Igualtat, llibertat i fraternitat.

► **Un lema per a la seva vida.**

El millor és enemic del que és bo.

però a El País va fer carrera i va aconseguir una dilatada trajectòria. És el somni de molts periodistes, però va deixar enrere aquesta etapa. Les perspectives del Rusiñol jove de les de l'adult han canviat molt?

📌 Vaig entrar a El País amb una beca de la Universitat Autònoma de Barcelona, que és molt difícil, sobretot perquè el diari va crear una escola de periodisme, que és una manera de cobrar diners als que hi volien entrar. I vaig tenir la sort de formar part d'un conjunt de gent en un moment molt propici que em va permetre fer tot el que havia somniat, que és viatjar, conèixer món i accedir a gent interessant. Vaig recórrer Àfrica de dalt a baix i vaig visitar molts països europeus. En un moment donat, en què aquest món es va acabar, vaig decidir que el més important és mantenir un espai empresarial, amb les dues revistes, controlat pels mateixos periodistes.

📌 **Troba a faltar treballar en un diari gran?**

📌 Poder anar pel món amb els diners d'un diari que t'envia a cobrir temes durant 15 dies amb tots els recursos és una cosa fantàstica que lamentablement ja no es fa. Però ara, amb les dues revistes, no tenim un gran patró a qui retre comptes i, per tant, tinc més llibertat que mai. Hem perdut coses i n'hem guanyat d'altres.

📌 **En els diaris, com El País, encara hi ha periodistes que viatgen i continuen fent cròniques d'Internacional.**

📌 Fan veure que viatgen, i el que jo feia ja no es fa. Pugen viatges oficials en què han de quedar bé amb fonts governamentals. Jo vaig cobrir dues eleccions a Zimbàbue durant 15 dies o tres setmanes, i això fa molts anys que ja no es fa, i no hi ha molts menys recursos per cobrir els grans esdeveniments internacionals. No té punt de comparació.

📌 **És molt crític actualment amb les grans capçaleres perquè s'han rendit als bancs. A vostè li van censurar algun reportatge?**

📌 Els diaris tenen una rutina de producció i no cal que et diguin que no s'ha de publicar un tema. Simplement un ven un tema i no li compren, o li diuen que no està ben treballat... Això passa a tots els diaris del món i fins i tot a Alternativas Económicas, del qual en soc el director. Però nosaltres vam treballar amb molta més llibertat a El País que la que hi ha ara. Es necessita un comitè de treballadors fort que et defensi de les arbitrarietats de l'empresa, i, en segon lloc, una bona situació econòmica, que dona al diari una garan-

tia de poder aguantar davant les pressions. El diari guanyava el 2008, quan me'n vaig anar, 170 milions d'euros l'any, i ara en perd 20 milions.

📌 **Va comprar 24.000 euros d'accions de Prisa, grup editor d'El País. Vostè creia realment en el projecte.**

📌 Les vaig comprar l'any 2000 quan Prisa va sortir a borsa. Ens van dir que era com el nostre pla de pensions, i jo confiava molt en els gestors. El gran problema va ser la mort de Polanco i que Cebrián assumís la gestió del grup, i ens va estafar. Vaig implicar aquí la meua mare i altra gent que conec, i 20 anys després puc afirmar clarament que és una estafa perquè quan vaig liquidar les accions em van donar 45 euros.

ABEL GALLARDO

«Amb la multa per la sàtira a Ortega Cano ens volen retirar de la circulació, però els serà difícil»

«Vaig comprar accions de Prisa per un valor de 24.000 euros, i en vendre-les me n'han donat 40»

«Ara, a part de la perspectiva periodística, tenim visió empresarial per aixecar el negoci»

«Viatjo bastant a Madrid perquè hi ha gent amb una mirada diferent amb la qual he de parlar»

Quins temes tracta ara que als diaris on va treballar no podria escriure?

Tots els temes que afecten els bancs no es poden tractar a El País. És clar que s'hi pot escriure sobre els desnonaments, però sense explicar per què passen. Els casos de desnonament es poden explicar des de la perspectiva del drama humà i commoure el lector, però no es pot explicar que el Banc Santander és el que ha fet fora els inquilins. Nosaltres ho hem explicat, i fins tot vam editar un llibre sobre el motiu de les estafes de les preferents, i com el banquer, per salvar el banc, es va quedar amb els estalvis de la clientela de tota la vida.

Rep pressions per explicar-ho?

No, perquè som irrellevants i petits. Tenim interlocució amb tots els poders, però no perden gaire el temps a pressionar-nos. La majoria d'entitats financeres tenen equips de comunicació que són cent vegades més grans

INSEPARABLES

► **LLIBRETA.** Tot i que els telèfons intel·ligents s'han introduït de ple en les rutines periodístiques, Pere Rusiñol confessa que encara sempre porta una llibreta a sobre per prendre apunts de les entrevistes.

que la nostra redacció i gaudeixen de recursos il·limitats amb els quals et poden encarregar articles ben pagats, com si fossis un premi Nobel, perquè estiguis content. Aquest és el funcionament habitual, però nosaltres no hi caiem.

Com és la seva feina a Alternativas Económicas i Mongolia?

Molt dispersa. Viatjo bastant a Madrid perquè penso que hi ha persones amb mirades diferents amb les quals he de conversar. Quan hi vaig, organitzo una agenda i intento quedar amb jutges, gent del món de l'empresa, activistes, polítics, gent de Moncloa... Quan s'acosta el tancament m'encarrego més d'editar textos i de posar en pàgina coses. I un cop tancat, tinc 15 dies o tres setmanes per veure gent i plantejar els propers números. És una feina variada que ocupa 24 hores al dia. A més, no només hem de tenir un punt de vista periodístic, sinó també empresarial,

perquè no només hem de fer informació, sinó també aixecar les empreses. Els implicats tenim una vena llibertària i ens agrada aquest caos anàrquic.

Es veu a Alternativas Económicas i Mongolia fins que es jubili?

No em plantejo on estaré d'aquí a 20 anys. Jo pensava que em jubilaria a El País perquè hi creïem molt, però se'n va anar tot en orris, i després a Público vaig tenir com a patró Jaume Roura, un altre estafador. Controlava la societat des d'una empresa a Holanda, un paradís fiscal, i això que nosaltres críticàvem els paradisos fiscals. Quan ho vam descobrir ja havia tancat. Ens va fer un ERTO i ens va rebaixar el sou dient que salvaria el diari, i no ho va fer. Ens va deixar de pagar dos mesos, i amb els diners es va comprar un restaurant de luxe a Barcelona. I deia que era un projecte d'esquerres. No sé què faré a llarg termini, però estic molt a gust amb el que faig ara i hi estaré fins que em cansi.

Quin és el seu vincle amb Artés ara?

Visc a Vilassar de Mar amb la meua parella i la filla. A Artés hi ha els meus pares, més família i els amics, i abans de la pandèmia hi anava un cop al mes o cada 15 dies. Tinc extraordinaris records de l'escola i de l'institut, vaig anar al Lluís de Peguera de Manresa.